Stražarska Kula

i

Glasnik Kristove Prisutnosti

„Stražaru, što je u pogledu noći?"

„Jutro dolazi, a i noć!" (Izaija 21:12,13)

POLUMJESEČNIK

SVEZ. XXIII | 15. SIJEČNJA, 1902 | BROJ 1

SADRŽAJ

Pogledi sa Stražarske kule 19
Obnovljen antisemitski potez u Rusiji 19
Cionistički kongres 19
Propadanje vjere 20
Neki predloženi lijekovi 20
Pastorovo svjedočanstvo 21
Prvo progonstvo 21
Veliki Jehovin plan 23
„S Njim - pozvani, izabrani i vjerni" 24
Pokušaj zavaravanja Boga 29
Možemo li braniti zemaljske interese? 31
Ljubazne riječi zainteresiranih 33

„Na stražu ću svoju stati, na kulu se postaviti, i motriti da vidim što će mi on reći, i što da mu odgovorim kada budem ukoren." (Hab. 2:1)

Na zemlji tjeskoba naroda i smetenost, huka mora i valova(nemirni i nezadovoljni). Ljudima će srca klonuti od straha i od iščekivanja onoga što dolazi na svijet: jer će se uzdrmati sile nebeske(crkvene vlasti)...kada vidite da se to događa, znajte da je blizu kraljevstvo Božje. Podignite pogled i podignite svoje glave; jer se približava vaše otkupljenje.—Luka 21:25-31

OVAJ ČASOPIS I NJEGOV SVETI ZADATAK

Ovaj časopis je jedan od glavnih faktora ili instrumenata u sistemu Biblijske Pouke, ili „Bogoslovnog Proširenja," koje je sada predstavljeno u svim dijelovima civiliziranog svijeta po WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY, ovlaštenog 1881, „Za Promicanje Kršćanske Spoznaje." On ne služi samo kao učionica gdje se Istraživači Biblije mogu sastati na studij Božanske Riječi, nego također i kao kanal komunikacije kroz kojeg se do njih može doći sa obavijestima o Kongresima Društva i o dolasku putujućih predstavnika nazvanih „Putujući starješine," i biti osvježeni sa izvještajima o Kongresima.

Naše „Berejske Pouke" su tematska ponavljanja ili pregledi STUDIJA koje je naše Društvo izdalo, većinom ugodno uređene, i vrlo korisne svima koji bi zaslužili jedini počasni stupanj kojeg Društvo odobrava, naime, *Verbi Dei Minister* (V.D.M.), koji, kada ga se prevede na hrvatski glasi: *Sluga Božanske Riječi*. Naše obrađivanje Međunarodnih Pouka Nedjeljne Škole je posebno za starije Istraživače Biblije i Učitelje. Neki to obilježje smatraju neophodnim.

Ovaj časopis čvrsto brani jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada tako općenito negiran – Otkupljenje kroz dragocjenu krv „Čovjeka Krista Isusa, koji je dao sebe kao *Otkupninu* [odgovarajuću cijenu, zamjenu] za sve." (1. Pet. 1:19; 1. Tim. 2:6) Gradeći na tom sigurnom temelju sa zlatom, srebrom i dragocjenim kamenjem (1. Kor. 3:11-15; 2. Pet. 1:5-11) Riječi Božje, njegov daljnji zadatak je da „svima rasvijetli što je zajedništvo tajne koja od početka svijeta bijaše skrivena u Bogu...da sada crkvi bude obznanjena mnogovrsna mudrost Božja...koja u drugim naraštajima nije bila obznanjena ljudskim sinovima kao što je sada obznanjena." (Efež. 3:5-9,10)

Oslobođen je utjecaja bilo koje organizacije, sekte ili ljudskog učenja, dok nastoji sve više i više dovesti svaki svoj izričaj u što potpuniju podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Svetom Pismu. Prema tome časopis je slobodan objaviti odvažno sve ono što je Gospodin rekao – u skladu sa Božanskom mudrošću koja nam je data da to razumijemo. Naš stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer mi znamo što tvrdimo, koračajući sa bezuvjetnom vjerom po sigurnim Božjim obećanjima. Povjerili smo mu pouzdanje, da bude korišten jedino u Njegovoj službi; otud naše odluke u odnosu na ono što se može i što se možda neće pojaviti na njegovim stranicama da to mora biti u skladu s našom prosudbom onoga što je Njemu ugodno, učenjem Njegove Riječi, za izgrađivanje Njegovog naroda u milosti i spoznaji. I mi ne samo da pozivamo nego mi potičemo naše čitatelje da si dokažu sve izjave iz časopisa s nepogrešivom Riječju na koju se stalno ukazuje, kako bi se olakšalo takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči:

DA JE CRKVA „HRAM" ŽIVOG BOGA – njegova „građevina„ čija gradnja traje cijelo Evanđeosko doba – otkad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen" ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu. – 1 Kor.3:16, 17; Ef. 2:20-22; 1 Moj. 28:14; Gal.3:29

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenja", „izabranog i dragocjenog" bude bio spreman,Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskrsnuće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija. – Otkr. 15:5-8

DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za *svakoga*, „otkupnina za sve" i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava *svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet*" u određeno vrijeme. – Hebr. 2:9; Ivan 1:9; 1 Tim. 2:5,6

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest", biti „sudionikom božanske prirode", i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici. – 1 Ivan 3:2; Ivan 17:24; Rim.8:17; 2 Pet.1:4

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu. – Ef. 4:12; Mat. 24:14; Otkr. 1:6; 20:6

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će *svi* dobiti priliku biti blagoslovljeni spoznajom i svim drugim – vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve – dok će svi nepopravljivi biti zauvijek *uništeni*. – Djela 3:19-23; Iza. 35

Amerika prisiljava Europu na revoluciju jednako sigurno kao što Bog vlada.

Kako? Oduzimajući kruh iz europskih usta, šaljući muškarce, žene i djecu u krevet bez večere, prisiljavajući milijune Europljana da žive na dva obroka dnevno, i to oskudna – u stvarnosti ne više od obroka i pol. Američki genij, američki strojevi, američka energija i američki kapital to rade, i svaki okretaj američkih strojeva približava neizbježni dan propasti za Europu.

Koliko je prošlo otkako je američki proizvođač počeo shvaćati svoju moć? Deset godina, možda. Što je u tom vremenu postigao ususret neizbježnom kraju? Zatvorio je europske tvornice; smanjio je europske profite na proizvedenu robu na minimum; ostavio je europske radnike bez zaposlenja i prisilio Europu na velik korak prema danu revolucije.

Ali kraj još nije tu. Jedva da smo vidjeli početak. Pričekajte dok hiperprodukcija, veća nego što smo je dosad vidjeli, ne snizi cijene proizvedenih dobara još niže. Tko može najbolje podnijeti takvo sniženje? Amerikanac. Zašto? Jer još nije bio prisiljen na zadnji korak. Ne zna značenje malih profita. Kada on počne prodavati s malom maržom profita, europski proizvođač će prestati s poslovanjem, i revolucija će početi.

Od svih europskih nacija, Engleska, krvava Engleska, najmanje je sposobna podnijeti mračne dane koji dolaze. Naši su ljudi više uživali u prosperitetu i financijskoj slobodi nego ljudi drugih nacija. Razvili smo ukus za luksuze života koji je jedva poznat među seljačkim slojevima kontinenta. Bit će se teško odreći toga, i bojim se da se to neće dogoditi bez borbe koja će biti najskuplja i najmračnija u povijesti engleskog carstva.

Američki prosperitet znači europski bankrot, a bankrot znači anarhiju. – *W. T. Stead*.

Ovo je sumorna slika, ne samo za Europu nego i za cijeli svijet; jer je svijet danas povezan kao nikada prije. Ako Europa pati, Amerika će sigurno patiti. Siromašni svijet, „stvorenje koje uzdiše", ima našu sućut dok otvara oči prema velikom rezultatu svoje najviše civilizacije, pod svojim neumoljivim zakonom sebičnosti. Voljeli bismo da možemo ukazati ovom briljantnom uredniku, kao i svim ljudima, na slavnu perspektivu koju vidimo u Božjoj Riječi – na onaj svijetli rub tamnog oblaka koji oni ne vide – svitanje dugo obećanog Milenijskog dana. Ali jasan uvid u duljine i širine, te visine i dubine božanske ljubavi i plana namijenjen je, za sada, samo „malom stadu". „Nijedan od zlih neće razumjeti; ali razumni će razumjeti." – Dan. 12:10.

Oni koji su bili čitatelji Sionske stražarske kule prije dvadeset godina, sjetit će se koliko su oni i drugi bili zapanjeni njezinim biblijskim prikazom upravo onih uvjeta koje svi ljudi sada vide kako se brzo približavaju – anarhija usred najvećeg prosperiteta koji je svijet ikada poznavao. Oni koji su tek nedavno došli u istinu, i koji nikada nisu vidjeli ranija izdanja našeg časopisa, često su zadivljeni izjavama koje pronalaze u Milenijskom svanuću, 1. svezak, kada primijete da je objavljeno 1886. godine.

Naš Učitelj, koji nam u svojoj Riječi daje unutarnje informacije, govori nam da obratimo pažnju na ispunjenja; i dodaje: „Kad vidite da se ovo počinje događati, tada znajte da je Kraljevstvo Božje blizu. Podignite svoje glave i radujte se, jer se vaše izbavljenje približava." – Luka 21:25-31.

OBNOVLJEN ANTISEMITSKI POTEZ U RUSIJI

Bečka depeša – Opet se uznemiravaju Židovi u Rusiji. Pretpostavlja se da je to po nalogu vlade, budući da represivne mjere nisu ograničene na samo jedno mjesto. Ministarstvo unutarnjih poslova imenovalo je posebnu komisiju, pod predsjedanjem g. Dournova, za reviziju zakona i propisa koji reguliraju Židove. Do sada su se židovska pitanja raspravljala i prosljeđivala u okviru Crkvenog odjela. Intervencija Ministarstva unutarnjih poslova, koje djeluje po vlastitom nahođenju, vjerojatno će dovesti do strože politike nego ikad prije.

Židovima svih klasa sada je onemogućeno slobodno kretanje po Rusiji u potrazi za svojim zanimanjima. Na primjer, zakon dopušta određenim klasama Židova da borave u Sankt Peterburgu ili Moskvi, ali ne kaže izričito da židovski trgovac ima pravo trgovati u tim gradovima. Stoga, ako židovski trgovac iz Moskve želi, može otići u Sankt Peterburg i čak živjeti tamo, ali ne može tamo trgovati. Ako umre, njegova žena i djeca odmah se „očiste". Ovo je izraz koji se koristi. Prisiljeni su otići u židovsko „područje" (zonu naseljavanja) ili mjesto odakle su prvotno otišli u Sankt Peterburg ili Moskvu.

U svakom obliku aktivnosti poznatom u današnjoj Rusiji Židov je na neki način zastupljen, a budući da nema prijatelja osim onih svoje vjerske pripadnosti, on je prikladan nakovanj za svaki službeni čekić. Rusi mrze Židove jer ih se boje čak više nego što se boje Nijemaca ili Poljaka.

Sada, kada je Ministarstvo unutarnjih poslova preuzelo ulogu u progonu, neće biti utočišta. Službenici će ih tretirati s manje milosti čak i od Crkvenog odjela, koji ih je ranije nadzirao. Postoje slučajevi gdje su crkvene vlasti pokazale neku milost prema Židovima, ali nema nijednog primjera gdje su ih čisto politički službenici tretirali išta bolje od prikladnog žrtvenog jarca. – *Chicago Record-Herald*.

CIONISTIČKI KONGRES

Prema najavi, Cionistički kongres otvoren je 26. prosinca u Baselu (Švicarska). Prisustvovalo je oko

tisuću delegata, od kojih dvadeset i pet iz Sjedinjenih Država. Dr. Herzl iz Beča, osnivač, predsjedao je kongresom, ali nije imao nikakvih konkretnih vijesti od turskog sultana u vezi s Palestinom. Međutim, izvijestio je da je sultan na njegovoj audijenciji u svibnju prošle godine izrazio svoje simpatije prema cionističkim ambicijama, proglasio se prijateljem Židova te istaknuo da ih smatra poželjnim kolonistima. Neuspjeh u postizanju nečeg opipljivijeg bio je razlog za razočaranje na Kongresu, ali oni nisu obeshrabreni. Do sada je za ovaj cilj prikupljeno oko 1.000.000 dolara – gotovo u potpunosti od siromašnih Židova diljem svijeta.

PROPADANJE VJERE

Predsjednik Cyrus Northrop sa Sveučilišta države Minnesote nedavno je održao govor pred Baptističkom socijalnom unijom u Chicagu. U njemu je iznio sljedeće zapažanje o trenutnim religijskim prilikama. Rekao je, između ostalog:

Čini mi se, gledajući na religijsko stanje zemlje – pri čemu ne mislim na statistiku crkava, niti na iznos darova za misije i filantropiju, niti na opće stanje crkve kao organizacije, nego mislim na stanje uma unutar same crkve u vezi s vlastitom vjerom – čini mi se da se suočavamo s četiri izražene promjene koje su postale istaknute u posljednjih nekoliko godina. Ako griješim, bit će mi drago to saznati, a ako sam u pravu, bit ću zahvalan, kao što sam siguran da ćete i vi biti, svakom biblijskom učenjaku koji će nam pokazati istinu. Te promjene, ukratko navedene, jesu: prvo – propadanje vjere u nadnaravno; drugo – ono što bih mogao nazvati dezintegracijom Biblije; treće – novi pogledi na nadahnuće; četvrto – gubitak osjećaja odgovornosti.

Ove četiri promjene u suštini su jedna. One su barem izdanci iz zajedničkog korijena, a taj korijen je sumnja u to je li Bog ikada komunicirao s ljudima. Pod okriljem te sumnje, kršćanstvo prestaje biti religija koju je Bog namijenio ljudima da je njeguju, i postaje jednostavno jedna od religija svijeta – čisto ljudska tvorevina, poput konfucijanizma ili muhamedanizma, bez većeg autoriteta od njih, kojoj se daje prednost samo ako su njezina učenja razumnija i uzvišenija. Postoji velika razlika između tvrdnje da je nešto istinito jer je Bog to rekao i tvrdnje da je Bog to rekao jer je istinito. Prvo nosi sa sobom sigurnost: „Ovako kaže Gospodin.” Drugo nema valjanosti, jer mnoge stvari mogu biti istinite, a da ih Bog nikada nije rekao. A ako Bog nikada nije ništa rekao ljudima, nadahnuće postaje toliko oslabljeno da je jedva prepoznatljivo pod teorijom koja pripisuje nadahnuće u nekoj mjeri svakome tko izgovara plemenitu istinu, i ne daje više nadahnuće, iako možda veću mjeru nadahnuća, nikome drugome. Prema takvom shvaćanju, čovjek mora prvo stvoriti vlastitu predodžbu o Bogu, a zatim odrediti je li nešto proizvod božanskog nadahnuća ovisno o tome zadovoljava li ili ne tu predodžbu. U tome nema mogućnosti za otkrivenje u uobičajenom smislu. Redoslijed je obrnut – Bog ne otkriva istinu ljudima; naprotiv, istina otkriva Boga. To nekima može, ali i ne mora biti zadovoljavajuće. Ali, u najmanju ruku, vrlo je uznemirujuće za ljudsku vjeru i vrlo obeshrabrujuće za običnog kršćanina koji ne zna dovoljno o Božjem stilu da bi odredio je li Bog nešto rekao ili ne, i koji nije dovoljno upoznat s unutarnjim znakovima nadahnuća da bi odredio otkriva li određeni spis Boga istinski ili ne. I takvo stanje stvari najmračniji je dio perspektive na početku dvadesetog stoljeća.

NEKE PREDLOŽENE MJERE ZA PROPOVJEDAONICU:

a. „Propovijedajte Riječ.” Vratite Bibliju na njezino pravo mjesto kao Božju Riječ, božanski nadahnutu i kao vrhovni autoritet. Koristite starozavjetne spise kao što ih je i naš Gospodin koristio; slobodno i bez ispričavanja. On se zbog njih nikada nije opravdavao. Ne trebate ni vi. Diskreditirati svoj udžbenik znači obezvrijediti svoju poruku. Uklonite „ako” i „možda” te proglašavajte Riječ u očitovanju duha i snage.

b. Sjetite se svog poziva; vaš poziv nije iskorištavati promjenjive filozofije i prolazne trendove, sociologiju, evoluciju ili čak višu kritiku, već objavljivati evanđelje Božje milosti. Ono prvo nikada nije izgradilo crkvu, niti spasilo grešnika, niti utješilo ljudsko srce. Ovo potonje je Božja mudrost i Božja snaga za spasenje.

„Prorok koji ima san, neka ispriča san, a onaj tko ima moju riječ, neka vjerno govori moju riječ.”

c. Ako je biblijska doktrina istinita – da je jedini dostatan lijek za čovjekov grijeh žrtvena smrt božanskog *Zamjenika, a ne njegovo učenje ili njegov primjer – onda je popularno učenje o „spasenju kroz karakter” očito nebiblijsko i neopravdano. „Krist je jednom umro za grijehe, pravedan za nepravedne, da nas privede k Bogu.”

d. „Očinstvo Boga i bratstvo ljudi”, kako se to često neselektivno i univerzalno primjenjuje na svece i grešnike podjednako, jednako je nebiblijsko i obmanjujuće.

Nema duhovnog očinstva bez duhovnog rođenja. „Što je rođeno od tijela, tijelo je.” „Morate se nanovo roditi.”

---

* Ovo moramo razumjeti kao zamjenu koju je Bog osigurao; inače bi bilo u neskladu s biblijskim svjedočanstvom i značenjem riječi otkupnina – „odgovarajuća cijena”.

ZA VJERNIKE:

a. „Pazite što slušate.” „Neka vas nitko ne zavara praznim riječima.” „K Zakonu i svjedočanstvu! Ako ne govore prema ovoj riječi, to je zato što u njima nema svjetla.” „Ispitajte sami sebe jeste li u vjeri.” „Budite uvijek spremni na odgovor svakomu koji od vas zatraži obrazloženje nade koja je u vama.”

b. „Ne prilagođavajte se ovom svijetu, nego se preobrazite obnavljanjem svoga uma.” „Da budete besprijekorni i čisti, djeca Božja bez mane posred izopačenog i pokvarenog naraštaja, u kojem svijetlite kao svjetlila u svijetu, držeći se riječi života.”

c. Živite i hodajte u svjetlu – Titu 2:11-14.

SVJEDOČANSTVO PASTORA

Joseph Parker iz Londona, na 40. obljetnicu svog pastorata u City Templeu, rekao je: „Gledajući unatrag na sav taj šaroliki put, moram reći da je jedino propovijedanje koje mi je koristilo bilo propovijedanje Spasitelja koji je ponio moje grijehe u svom tijelu na drvo, i jedino propovijedanje kojim mi je Bog omogućio da činim dobro drugima jest ono u kojem sam uzdizao svog Spasitelja, ne kao uzvišeni primjer, već kao Jaganjca Božjeg koji odnosi grijeh svijeta.”

PRVO PROGONSTVO

— DJELA 4:1-12. – 2. VELJAČE. —

„Jer nema drugog imena pod nebom danog ljudima po kojemu se moramo spasiti.”

Uzbuna uzrokovana time što su Petar i Ivan izliječili hromog čovjeka, te mnoštvom vjernika koje se okupilo i kojima su propovijedali, donijela je apostolima novu poteškoću. Svećenici, čije su službe bile u većoj ili manjoj mjeri prekinute zbog tog meteža, osjećali su nezadovoljstvo prema onima koji su tako odvratili pažnju s njih samih i njihovih službi, a hramski službenici, čija je dužnost bila održavati red, također su bili uznemireni. Došavši do apostola koji je propovijedao i zainteresiranog mnoštva, uhitili su trojicu (dvojicu apostola i izliječenog čovjeka) koji su bili uzrok te uzbune, kako bi se stvar istražila. Bilo je predvečerje, te stoga prekasno za okupljanje članova Sinedrija. Trojica koja su svjedočila za Boga i Krista stavljena su u pritvor, u zatvor – ne kao zločinci, već radi suđenja. Bilo je moguće da ta trojica zatvorenih muškaraca promatraju svoju situaciju s gledišta nevjere te da kažu sebi i jedan drugome: „Bog nije odobrio naš rad i stoga je dopustio da budemo uhićeni i zatvoreni. Sada ne znamo kakav će biti ishod sutrašnjeg dana, jer oni koji su razapeli našeg Gospodina mogu razapeti i nas.”

Ili su možda, u nevjeri, razmišljali drugačije i govorili jedan drugome: „Uostalom, kakvo pravo imamo misliti da Bog ima ikakve veze s ovim stvarima? Mi smo kao i drugi ljudi, samo smo otkrili neki novi način na koji prirodni zakon djeluje u liječenju bolesnih. Bog očito nije zainteresiran za ovo djelo; jer da jest, sigurno ne bi dopustio da upadnemo u ove nevolje dok mu pokušavamo služiti i objavljivati dobru vijest.” Ali možemo sa sigurnošću pretpostaviti da su misli i riječi zatvorenika krenule u potpuno drugom smjeru. Puni vjere, zacijelo su rekli sebi: „Ne znamo na koji način Gospodin namjerava iskoristiti ovo što nam se čini kao nepovoljna okolnost i prekid njegovog djela, ali bez sumnje će to na neki način iskoristiti kako bi unaprijedio svoje djelo i dosegnuo više svojih ljudi istinom.”

Zapravo, Gospodin je očito namjeravao kroz ovu prividnu nevolju pružiti apostolima još veću priliku da sljedećeg dana svjedoče istinu – da propovijedaju klasi koju možda inače nikada ne bi imali priliku dosegnuti: svećeničkoj klasi, vladajućoj klasi zastupljenoj u Sinedriju, kao i onima koji bi se okupili na njegovim sjednicama. Kada je sljedećeg jutra započelo zasjedanje Sinedrija, među njegovih sedamdeset članova, predstavnika najutjecajnijih klasa u Jeruzalemu, bili su Ana, veliki svećenik, i Kajfa, njegov zet, koji su obojica otprilike dva mjeseca ranije predsjedali suđenjem samome Učitelju. Ipak, apostoli očito nisu bili nimalo zastrašeni dostojanstvom Suda – Gospodin im je očito ispunjavao svoje obećanje: „Zbog mene će vas voditi pred upravitelje i kraljeve, za svjedočanstvo njima i neznabošcima. A kad vas predaju, ne brinite se kako ćete ili što govoriti; jer će vam se u onaj čas dati što da govorite” (Matej 10:18-20). Da je Petar, kao glasnogovornik te trojice, dobio nadnaravnu pomoć, implicirano je u samom izvještaju: „Tada Petar, ispunjen svetim duhom...”

Nije naodmet primijetiti da je židovska stranka koja je najviše progonila našeg Gospodina bila sekta farizeja, „svetih ljudi” onog vremena, koji su svoje protivljenje temeljili na Gospodinovim javnim osudama njihovog licemjerja – saduceji su tada bili manje zainteresirani za progonstvo. No, naprotiv, u Djelima apostolskim čini se da su progoni Crkve uglavnom bili u rukama saduceja. Saduceje se teško moglo smatrati religioznom strankom, jer su poricali uskrsnuće mrtvih, kao i postojanje duhovnih bića, te su stoga uglavnom vjerovali u religiju za sadašnji život. Saduceji su bili tadašnji ljudi od politike. Zastupali su sklad s Rimskim Carstvom te bi ih se zapravo moglo nazvati političarima židovske nacije. Povijest bilježi da su veliki svećenik i njegova obitelj, kao i oni koji su imali najveći utjecaj, bili saduceji. Očito je, dakle, da bi

propovijedanje Isusova uskrsnuća i neke duhovne moći kojom je On mogao djelovati kroz apostole kako bi izliječio čovjeka rođenog hromog, bilo iritantno za te saduceje, jer je bilo u izravnom sukobu s njihovim vjerovanjima i učenjima.

Doista, vrijedno je primijetiti, ovdje i u kasnijim lekcijama, da je jedna od glavnih značajki evanđelja koje su apostoli propovijedali bila doktrina o uskrsnuću – da je Krist uskrsnuo iz mrtvih, i da će kroz njega u Njegovo vrijeme ne samo vjernici biti podignuti iz groba, već će konačno i cijeli svijet čovječanstva biti oslobođen smrti, kako bi svaki pojedinac i svi zajedno mogli imati pun udio u sudu ili suđenju za vječni život, koji je osiguran Kristovom otkupnom žrtvom. Stoga i nije čudo da su saduceji posebno zamjerali tu novu doktrinu, koja je bila u suprotnosti s njihovim stavovima, a u određenoj je mjeri podržavala njihove vjerske protivnike, farizeje.

Možda se na prvi pogled čini neobičnim da se sudski proces vodi zbog iscjeljenja hromog čovjeka. Međutim, cilj suđenja očito je bio, ako je moguće, osuditi apostole za prakticiranje nekromancije, čarobnjaštva ili crne magije. Naime, prema Zakonu, vještica, čarobnjak, nekromant ili medij trebali su biti pogubljeni.

Da je Petar bio ispunjen strahom, ne bi govorio onako kako je govorio pred ovim Sudom. Da je, pak, bio ispunjen duhom egoizma i hvalisanja, govorio bi drugačije – nesumnjivo bi govorio nepromišljeno i ishitreno. Ali ispunjen svetim duhom, duhom krotkosti, strpljivosti, blagosti, dugotrpljivosti i bratske ljubaznosti, te vođen tim duhom u svojim riječima, održao je govor koji je predivan, kako zbog svoje jednostavnosti, tako i zbog svoje izravnosti i krotke hrabrosti. Njegova uvodna rečenica možda je sadržavala blagu ironiju u vezi sa suđenjem zbog dobrog djela, no, kao i u prethodnim prilikama, odmah je i za sebe i za svog suradnika, Ivana, odbacio zasluge za bilo kakvu vlastitu moć ili autoritet po tom pitanju, te izjavio da je čudo učinjeno u ime, po autoritetu i po moći Isusa iz Nazareta. Još jednom, nije se sramio priznati da je onaj kojega priznaje prezrivo nazvan Nazarećaninom, niti reći da je sljedbenik onoga koji je bio razapet kao zločinac. Premda je govorio istinu – da je upravo taj Sinedrij prouzročio Isusovu smrt – iznio je tu činjenicu bez gorčine i zlobe.

Petar je ostavio činjenicu da je Bog uskrsnuo Isusa iz mrtvih kao dokaz da su pogriješili u svojoj osudi, te je, bez ulaženja u raspravu o tome, nastavio uvjeravati svoje slušatelje da je taj Isus, kojega su prezreli i odbacili, od Boga ipak priznat kao „glavni kamen ugaoni" velikog duhovnog hrama koji Bog namjerava izgraditi. Tako je njihove misli izravno usmjerio na njima dobro poznati mesijanski Psalam (118:22), ukazujući na njegovo ispunjenje u Kristu, te izjavio: „Nema spasenja ni u jednom drugom." Taj izraz, „spasenje", za njegove je slušatelje imao sljedeće značenje: spasenje koje smo mi Židovi, kao nacija, čekali i za kojim smo čeznuli – nacionalno spasenje, ali i individualno spasenje u Božjem kraljevstvu.

Dobro zapamtimo i ove nadahnute apostolove riječi: „Nema drugog imena pod nebom danog ljudima po kojem se moramo spasiti." To je bila teška lekcija za njegove slušatelje, koju im nije bilo lako prihvatiti. To bi značilo potpunu revoluciju u njihovim teorijama, nadama, ciljevima, planovima i projektima. To bi značilo da su cijelo to vrijeme bili u krivu, potpuno u krivu, u vezi sa svim svojim očekivanjima. To bi značilo da su kao učitelji pogrešno predstavljali božanski plan i dovodili ljude u zabludu. Međutim, apostolov je put bio jasan. Bilo je ispravno i neophodno da jasno iznese tu stvar, kako bi njegovi slušatelji primili potpuno svjedočanstvo o istini.

Apostolove su riječi „tvrda besjeda" i danas u nominalnoj crkvi. Zbog lažnih doktrina to se u umovima današnjih kršćana općenito doima kao nerazumna izjava. Oni kažu: „To ne može biti tako, jer ako je to istina, to bi značilo da su neznabošci izgubljeni. Ako je to istina, to bi značilo da su naši prijatelji, bližnji i rođaci koji nikada nisu povjerovali u Isusovo ime i koji Ga nikada nisu prihvatili kao svog Spasitelja, izgubljeni", pri čemu pod „izgubljeni" podrazumijevaju – otišli u vječne muke. Na taj način lažna doktrina zamagljuje istinu i proturječi joj. Ali kako bi lijepo i jednostavno apostolove riječi mogle biti prihvaćene upravo takve kakve jesu, kad bi svi shvatili da je cijeli svijet već izgubljen, već osuđen zbog neposlušnosti jednog čovjeka; da je već pod osudom smrti i da prolazi kroz nju. Petrova izjava zapravo znači da su samo oni koji su prihvatili Isusa već ispunili uvjete za jedino spasenje koje je Bog osigurao. Budući da je Isus „okusio smrt za svakoga", iz toga slijedi da će u Božje „određeno vrijeme" svaki čovjek morati dobiti priliku da čuje za to jedino Ime i da prihvati to jedino spasenje. Ta će se prilika, prema Svetom pismu, pružiti tijekom Mesijinog kraljevstva u milenijskom dobu, kada će „znanje o Gospodinu ispuniti svu zemlju" i kada će se „sve obitelji na zemlji blagosloviti" kroz proslavljenog Krista i Njegovu proslavljenu Crkvu, koji zajedno čine duhovno Abrahamovo sjeme. – Gal. 3:16, 29; Jer. 31:34.

Zaslijepljeni nedosljednostima doktrina naslijeđenih iz „mračnog doba", mnogi od onih koji se danas nazivaju Gospodinovim narodom bore se s pitanjem tko će biti spašen – mnogi ili malo njih – i ne uspijevaju uvidjeti da će se veći dio Božjeg plana spasenja ostvariti tek nakon pozivanja i usavršavanja „izabranih", odnosno Crkve. Smatrajući da sa sadašnjim životom završava svako vrijeme kušnje za svako ljudsko stvorenje, mnogi uvjeravaju sami sebe

da je apostol pogriješio i da, umjesto samo jednog imena danog za spasenje, postoji mnogo imena – uključujući imena poganskih božanstava i učitelja. Oni ne vide otkupninu i njenu temeljnu važnost kao preduvjet da bi bilo kakvo učenje imalo vrijednost ili donijelo pomoć. Stoga se uzalud nadaju da će ih učenja Konfucija i drugih nekako spasiti, odvojeno i neovisno o Kristu, kojega Sveto pismo proglašava Božjim imenovanim Spasiteljem za cijeli svijet, i za kojega Petar, pod punim nadahnućem svetog duha, izjavljuje da je Njegovo ime jedino po kojemu se može postići spasenje, ako se ono uopće želi postići. Te lažne nade odvraćaju poglede mnogih, tako da prestaju tražiti od Boga određeno „Sunce pravednosti", čije će zrake, kako nam je obećano, uskoro prosvijetliti i blagosloviti sve. – Mal. 4:2.

Vrlo je očito da se ispitivanje svetaca na kraju ovog doba odvija upravo na ovoj liniji: vjera ili nevjera u svjedočanstvo koje nam je Bog dao kroz svog Sina i kroz svoje izabrane apostole, „dvanaestoricu". Oni koji ostanu vjerni Gospodinovoj Riječi izaći će kao pobjednici; oni koji se prepuste ljudskoj teoriji, pogrešno nazvanoj mudrošću, neće uspjeti – posrnut će i biti odvojeni od prave pšenice, koja se uskoro u cijelosti mora skupiti u žitnicu. Zahvaljujemo Bogu što ovo posrtanje i nevjera neće značiti drugu smrt za sve koji posrnu, jer u današnje vrijeme vrlo malo njih očito ima dovoljno svjetla i prilika koje su potrebne za osudu na drugu smrt – vrlo malo njih danas prolazi kroz svoje puno suđenje. Međutim, trebali bismo pažljivo prosuđivati sami sebe i ne gajiti lažne nade, ukoliko smo među onima koji su okusili dobru Riječ Božju i postali dionicima svetog duha. Trebamo se sjetiti apostolovog upozorenja da bi oni koji su uživali te povlastice, ako bi otpali, omalovažili Božju milost i kasnije ne bi našli mjesto za pokajanje. – Heb. 10:29.

VELIKI JEHOVIN PLAN

Ja sam tako malen, a Ti tako velik;
Tako slab, a Ti tako jak;
Ipak iz mog srca k Tebi teče
Iskrena pjesma, puna ljubavi.
Ti si Jehova, Bog!
I pod svojom vlašću držiš
Carstvo cijelog svemira,
Gdje sunca i sustavi kruže
U bespuću beskrajnog prostora,
A ipak ih Ti držiš na mjestu;
Svaka je sfera u svoju orbitu smještena,
Kroz ogromnu beskonačnost.

Od praha sam, i u zemaljski prah
Ću se vratiti i nestati;
Ovaj živi stas i kucajuće srce
Uskoro će stati;
Ali je li sav život samo živjeti,
I sva smrt samo umrijeti?
Tvoja Riječ objavljuje da je nađena otkupnina,
Na koju se možemo osloniti.

Ti si moćni Kralj,
Tvoje je ime Sveti.
Ali k Tebi je živi put
Otvoren po Tvome Sinu.
On je naša pravednost;
Kroz Njega dolazi mir s Tobom;
U Njegovo ime tražimo milost,
I oslobađamo se od grijeha.

On je okusio smrt za svakog čovjeka;
Umro je jednom – i više ne;
I svojom žrtvom osigurao
Ljudska prava koja će se obnoviti.
„Smrt" je bila kazna za grijeh,
Ali Ljubav je pobijedila Smrt;
Jer dar je Božji život uzvišen,
Vječan, kroz Njegovog Sina.

On je umro za cijelo čovječanstvo;
Uskrsnuo je da bi ono moglo živjeti;
I budući da je Božja Riječ uvijek istinita,
Taj uzvišeniji život će im dati!
U šeolu, hadu, paklu,
Na zemlji ili u dubinama oceana,
Njegov glas i moć uskoro će se osjetiti,
Da ih probudi iz dugog smrtnog sna.

Jedina prava Crkva, „malo stado",
Koje je sveti duh pozvao,
Kao kraljevi i „kraljevski svećenici" Božji,
Dovedeni su Ocu.
„Prvenci" su oni među onima koji su spavali:
Sunasljednici s Kristom, svojim Gospodinom,
Kada se On, koji je njihov život, pojavi,
Donijet će im njihovu nagradu.
Učinjeni sličnima Onome kojemu služe i kojeg vole,
Njegova im je priroda dana;
Njegovu moć, slavu i čast dijele;
Njihov dom, s Njim, jest na nebu.

Kao „Abrahamovo sjeme", blagoslovit će zemlju
I vladati s ljubavlju;
Poučavat će putu života i pokazati da
Je on u poslušnosti Božjim zakonima.
Ali oni koji ne budu slušali ovog Svećenika –
Krista i Crkvu, Njegovu nevjestu,
Bit će odsječeni drugom smrću,
Zauvijek bez nade u život.

Ali oni „koji hoće” više nikada ne moraju umrijeti,
I slave, još nepoznate,
Čuvaju se u riznici za one
Koji su pokazali vjernu ljubav.
Tako uz ljestvicu do savršenog života,
Na „Svetom putu” širokom i prostranom,
Otkupljeni ljudski rod može tražiti i naći
Potpunu harmoniju s Bogom.

Otkupljen ljudski rod, zemlja obnovljena,
Bogatstva i blaga neizreciva;
Svijet gdje će pravednost prebivati
I gdje će čovjek svoga Boga gledati!
Gdje su bol i bolest, tuga i smrt
Tek sjećanja iz prošlosti;
Gdje će vjernost puna ljubavi prema Bogu
Zauvijek trajati,
S uklonjenim prokletstvom, i mrljom grijeha
Potpuno izbrisanom,
A čovjek, Božja slika, zauvijek
Prebiva u savršenom danu.

Ovo je Tvoje dovršeno djelo,
Tvoj najslavniji plan;
I to je čudesna ljubav koju si pokazao
Prema grešnom, palom čovjeku.
O, Bože Izraelov! Kako si velik!
Kakvu mudrost, ljubav i milost
Oko vjere uvijek pronalazi
Kada pratimo Tvoje postupke!

– Mrs. Jennie M. Stratton.

„S NJIM – POZVANI, IZABRANI I VJERNI”

Budući da naši čitatelji pokazuju značajan interes za temu poziva u evanđeosko doba i perspektive onih koji su se posvetili Gospodinu od 1881. godine, koristimo ovu priliku da iznesemo neke dodatne misli uz ono što smo već predstavili u našem izdanju od 1. studenoga 1901. i u Milenijskom svanuću, 3. svezak, stranice 212-216.

Uvjeti evanđelja nužno su uvjeti poziva ili pozivnice; oni ostavljaju odluku o prihvaćanju otvorenom i opcionalnom za pozvane. Stoga čitamo: „Mnogi su pozvani, ali malo je izabranih”, i napominjemo da se pozvanima savjetuje, a ne zapovijeda, da učine svoj „poziv i izbor sigurnim” pridržavanjem uvjeta tog poziva (Mat. 20:16; 2. Pet. 1:10). Zapovijedi za prihvaćanje poziva na sunasljedstvo s Kristom i kazne za neprihvaćanje tog poziva bile bi jednako neskladne kao i samo slanje poziva ili pozivnice za pridržavanje saveza Zakona ili pozivanje u Mileniju na pridržavanje zakona koji će tada biti proglašeni. Ne možemo ni pretpostaviti da su sveti anđeli samo pozvani da se pokoravaju božanskim zapovijedima. Moramo pretpostaviti da su pod zakonom koji zapovijeda njihovu poslušnost. Moramo pretpostaviti da imaju mnogo onog duha koji je izrazio naš dragi Učitelj, koji je predstavljen kako govori: „Uživam vršiti volju tvoju, o moj Bože; tvoj je zakon zapisan u mom srcu.” Da to nije njihov stav, oni sigurno ne bi bili sveti anđeli.

Razumnost Stvoritelja da, kroz svog predstavnika, izdaje svoje pravedne i dobre zapovijedi, a ne pozivnice, postaje tako očita nakon malo razmišljanja da želimo još pažljivije ispitati ovo pitanje: Zašto je Bog tijekom ovog doba očito odstupio od tako razumnog pravila te nas, umjesto toga, privukao uzvišenim pozivom, pozivajući nas da postanemo sunasljednici s Njegovim Sinom u Kraljevstvu? Zašto nam šalje poruku govoreći: „Niste pod Zakonom, nego pod milošću” – nezasluženom naklonošću?

Razlog je taj što božanski zakon ne može zahtijevati više od pravedne Pravde, a Gospodinova je namjera tijekom ovog evanđeoskog doba odabrati „malo stado” na temelju samoodricanja i žrtve – onoga što nadilazi ono što bi Pravda mogla zahtijevati. Stoga se to nužno mora postići pozivom, pozivnicom uz koju su kao poticaj priložena izuzetno velika i dragocjena obećanja, „da bismo po njima [bili potaknuti na vjernost, te tako] postali dionici božanske prirode” u Kraljevstvu. – 2. Pet. 1:4.

Bog nas je unaprijed poznavao; bili smo „izabrani prema predznanju Boga Oca”. „Jer koje je unaprijed znao, njih je i predodredio da budu suobličeni slici Njegova Sina.” On je unaprijed odredio da, baš kao što je Sin morao proći kroz teške ispite prije nego što je bio prihvaćen u božansku prirodu, tako i svi koji bi bili prihvatljivi za sunasljedstvo s Njim moraju pokazati i dokazati da imaju Njegov duh te da su Njegove kopije – sama Njegova slika u svojim srcima. A cilj je ovog evanđeoskog doba pozvati, pronaći i ispitati tu unaprijed određenu klasu. – 1. Pet. 1:2; Rim. 8:29.

Obećanja dana Abrahamovom sjemenu (iako ih je prisvojilo dvanaest plemena Izraela, i to bez božanskog neodobravanja) zapravo su pripadala antitipskom Izraelu – duhovnom Izraelu. Prirodnom sjemenu, kao prirodnim granama na maslini (koja predstavlja božansku naklonost), bilo je dopušteno da raste neko vrijeme i bude pod ispitom, ali su one, u slučaju neuspjeha, bile odlomljene, a nove grane su se stalno pojavljivale, sve do prvog dolaska našeg Gospodina. Grane koje su tada bile na stablu bile su posebno povlaštene ponudom najviše duhovne naklonosti – ne pod Zakonom, nego pod milošću.

Ali malo ih je, tek „ostatak”, bilo u stanju srca u kojem su mogli cijeniti i prihvatiti ovu veliku naklonost. Većina se držala pokušaja samoopravdanja i, poput svojih očeva, bila je odlomljena. Tada je poruka proširena; poziv je upućen neznabošcima, „divljim maslinovim granama”, da popune mjesta odlomljenih prirodnih grana te da dovrše unaprijed određeni broj izabranih. Ukupan broj grana na stablu je 144 000, koje izviru iz dvanaest glavnih grana ili plemena. Držeći se biblijske slike, možemo reći da smo mi, koji smo po prirodi neznabošci, ucijepljeni u abrahamski savez te nas se smatra članovima izvornih dvanaest plemena – mi smo zapečaćeni, duhovni Izraelci – sve dok se ne dovrši predodređeni broj od 144 000.

Metode kojima je Gospodin pozvao te „izabrane” vrijedne su pažljivog razmatranja.

(1) Naš Gospodin izjavljuje da je pozvao „grešnike” u Izraelu „na pokajanje”. Taj poziv nije bio dio našeg „uzvišenog poziva” na sudjelovanje s Kristom u nebeskom Kraljevstvu, nego je bio tek pripremni korak; krivi grešnici nisu ni pozvani ni poželjni u Kraljevstvu. Poziv na vjeru i pokajanje, ako ga grešnik iskreno prihvati, donosi mu opravdanje od grijeha – oslobađanje od božanske osude te pomirenje s Ocem.

(2) „Opravdani vjerom [nakon pokajanja], imamo mir s Bogom [shvaćajući da su naši grijesi i nesavršenosti pokriveni] kroz žrtvu našeg Gospodina Isusa Krista; po kojemu također [dodatno] imamo pristup ovoj milosti u kojoj stojimo [tj.] radujući se u nadi slave Božje” – u nadi dijeljenja kraljevskih slava našeg Gospodina Isusa. Kako smo nakon opravdanja dobili pristup ovoj milosti? Kroz drugi poziv, ili drugi dio jednog poziva – Bog nas je „pozvao na slavu i vrlinu [izvrsnost]”. – 2. Pet. 1:3; Rim. 5:1, 2.

Općenito, svi pokajani vjernici koji su opravdani, pozvani su da se posvete Gospodinu; jer svaki od njih započinje sa željom da čini ispravno (bez pomisli na samopožrtvovnost), i prelazi samo kratak put prije nego što naiđe na veliko protivljenje ispravnom djelovanju, pa čak i ispravnom razmišljanju. Otkriva da mu to protivljenje ne dolazi samo od svijeta i Đavla, kao što je mogao i očekivati, već i od vlastitog tijela, kao i od nominalnih kršćana. Ova četiri protivnika uznemiruju tu iznova opravdanu volju – čas u ljutnji, čas u sažaljenju i suosjećanju – tvrdeći da je pravi put nemoguć i da će pokušaj da ga se slijedi značiti propast svih zemaljskih perspektiva.

UČINKOVITI POZIV

Ovo je vrijeme ispita. Hoće li opravdani poslušati glasove svijeta, tijela i Đavla te odabrati put prema dolje ili barem put kompromisa? Ili će poslušati Božji glas, koji ga poziva da hoda stopama Isusovim – onim uskim putem koji vodi do slave, časti i besmrtnosti? Ako posluša Božji poziv, on je jedan od onih koji su učinkovito pozvani. Njegovo prihvaćanje znači potpuno posvećenje Bogu – odricanje od svih zemaljskih nada i perspektiva kako bi poslušao Boga radije nego sebe ili druge; te kako bi primio blagoslove koje je Bog osigurao za svoje vjerne (iako u ovoj fazi ne može jasno razaznati nagradu). To je samožrtvovanje. Božje prihvaćanje te žrtve (posvećenja) zajamčeno je uvjetima općeg poziva; štoviše, ono je potvrđeno primanjem „duha svetosti” i „duha istine”, uz dodatnu sposobnost razaznavanja duhovnih stvari, kako bi „sa svim svetima shvatio visinu i dubinu, duljinu i širinu Božje ljubavi”. – Ef. 3:18.

Budući da je naše stanje rezultat našeg prihvaćanja Božjeg milosrdnog poziva i budući da Otac traži samo one koji ga obožavaju i služe mu u duhu i istini, proizlazi da, korištenjem svoje slobodne volje, možemo, ako to želimo, odustati od našeg posvećenja, povući svoju žrtvu i od tada hodati po tijelu, a ne po duhu. Ali tko god to učini, naravno, gubi Božji duh, onaj duh svog začeća u novu prirodu – i više se ne može ubrajati među one koje je Bog začeo. On spada među one koji „uzmiču na propast”, u uništenje, drugu smrt, u nepostojanje. Onaj tko je u stanju začeća „ne griješi [namjerno, smišljeno, po izboru] jer Njegovo sjeme [sveti duh] ostaje u njemu”; sve dok taj duh u njemu ostaje, on ne može voljeti grijeh, niti mu može namjerno služiti. – Heb. 10:39; 1. Ivanova 3:9.

UNAPRIJED ODREĐENI BROJ IZABRANIH

Što više naše znanje i iskustvo proširuju sposobnost našeg prosuđivanja, to je manja vjerojatnost da ćemo precijeniti broj onih koji ikada dosegnu tu točku takvog posvećenja ili samopožrtvovnosti kakvu smo gore opisali. S druge strane, to nas rastuće iskustvo navodi na uvjerenje da relativno malen broj onih koji su se potpuno i inteligentno posvetili ikada odustaje – u onom smislu da dragovoljno i iskreno odustanu od Gospodina i svojih saveznih obveza.

Velik broj onih koji ispovijedaju obraćenje tijekom takozvanih „probuđenja” (eng. revivals), a potom ubrzo otpadnu, ne treba smatrati dijelom te klase. Oni su samo čuli poziv na pokajanje i reformaciju; poziv koji može uputiti bilo tko i u bilo koje vrijeme. Većina njih nikada nije napredovala dalje od pokajanja, a kamoli do opravdanja. Naime, nejasna i zbunjujuća izlaganja većine tih propovjednika probuđenja i takozvanih učitelja, pružila su sasvim nedovoljno znanja da bi uopće vodila do opravdavajuće vjere – a još manje do posvećujuće vjere.

Ako prihvatimo riječ „pozvani” kao onu koja se primjenjuje isključivo na one koji ispunjavaju uvjete opravdanja i naknadnog potpunog posvećenja kroz vjerovanje u istinu, i ako priznamo da su takvi u cjelini bili vrlo rijetki u bilo kojem razdoblju – te su zaista bili

„malo stado" – možemo li onda pretpostaviti da je njihov broj tako malen, svega 144 000 od Pedesetnice pa sve do sada?

Ispitujući naše vlastito vrijeme i sadašnje poglede na posvećenje, kao i opću rijetkost te kvalitete; te imajući na umu da je ljubav prema istini i braći jedan od pokazatelja odanosti Bogu; a pritom sjećajući se i da je poznavanje sadašnje istine obilježje onih koji su danas blizu Gospodinu u Njegovoj naklonosti – skloni smo na prošlost gledati s mnogo manje optimizma nego prijašnjih godina. Gledajući jasnijim okom na ono što uistinu nekoga čini svecem i mučenikom „obezglavljenim zbog svjedočanstva Isusova", skloni smo smatrati da je tek mali broj od onih milijuna mučenika, gledano s biblijskog stajališta, zapravo pripadao klasi svetaca.

Uzmimo, na primjer, Bartolomejsku noć i pokolj francuskih hugenota: Imamo li ikakvog valjanog razloga pretpostaviti da su te nesretne žrtve bile išta svetije ili grešnije od onih Galilejaca koji su stradali od Pilatovih ruku? Ili od onih osamnaest na koje je pala kula u Siloamu i usmrtila ih? Ili od podjednakog broja onih koji danas bivaju ubijeni u Parizu, Londonu, Berlinu, Beču, Rimu, Sankt Peterburgu ili Washingtonu? Danas, kada su vjerska pitanja uglavnom izbačena iz arene stranačkih sukoba, pomalo nam je teško shvatiti da se u davna vremena politika gotovo u cijelosti vrtjela oko vjerskih pitanja. Zamislimo da su Buri bili katolici, a Britanci protestanti, ili pak da su Filipinci bili protestanti, a Amerikanci katolici – i zamislimo zatim kako bi partizanski povjesničari pisali o objema stranama tih ratova opisujući njihove žrtve kao kršćanske mučenike.

Ovim nipošto ne želimo reći da u davna vremena nije bilo pravih svetaca mučenika, niti poričemo da su i neki pravi sveci možda pali u južnoafričkim, filipinskim, kubanskim i kineskim ratovima. Ono što želimo reći jest da bi svaka procjena po kojoj bismo sve te milijune poginulih u prošlosti (koji su, bilo plemenito ili ne, umrli za svoja uvjerenja) svrstali među „svece", „pobjednike" i članove „malog stada" – bila gotovo jednako velika pogreška kao da pretpostavimo da su takvi svi oni koji danas polažu živote za svoja uvjerenja u modernim ratovima. Moramo se sjetiti da su primjeri mučenika poput Cranmera i Latimera, te ostalih manje poznatih koji su nesumnjivo ostavili snažan dokaz svetosti te za koje se nadamo da ćemo ih sresti u Kraljevstvu, bili iznimke, a nipošto pravilo.

Naša procjena prošlosti mora se, i trebala bi se, u velikoj mjeri temeljiti na onome što vidimo danas. Gledano tako, broj od 144 000 činio bi se ne samo sasvim dovoljnim, već i prilično velikim kao broj „kopija Božjeg dragog Sina". Ne zaboravimo ni to da su u ranoj (primitivnoj) Crkvi skupštine bile male te su se obično sastajale u privatnim kućama (Djela 1:13; 5:42; 12:12; Rim. 16:5; Kol. 4:15; Filem. 2). Tek kada su apostoli usnuli smrtnim snom, a zablude se neopaženo uvukle te lažnim prijetnjama i obećanjima privukle neposvećene ljude – tek tada su te brojke narasle i započelo je zidanje skupih građevina. Ipak, apostoli su se primarno bavili Židovima koji su stoljećima bili pod savezom Zakona čija je svrha i bila voditi ih k Kristu. A od svih onih milijuna Židova u Palestini, samo je nekoliko tisuća „primilo riječ" – tako malo da ih povjesničar Josip Flavije u svojim povijesnim spisima tog vremena uopće nije ni spomenuo.

Da su poznata misionarska putovanja apostola Pavla urodila isključivo malim zajednicama, posve je očito iz zapisa, budući da je on beskompromisno i vrlo jasno izlagao evanđelje, otvoreno govoreći o uskoći tog puta, kao i o slavi same nagrade – pri čemu nije izbjegavao iznijeti cijeli Božji naum. Da, tek su se kasnije – kad su apostoli usnuli – takvim kompromisnim i iskrivljenim propovijedanjem privukla mnoštva i ušla u onaj otpadnički sustav u kojem je „kukolj" ugušio „pšenicu".

I premda su apostoli, svojim vjernim propovijedanjem istine, u svoje vrijeme uspješno držali „kukolj" izvan zajednica, vidimo da ni zajednice koje su oni sami osnovali nisu bile sačinjene isključivo od svetaca. Na to jasno ukazuju poslanice svetog Pavla jer ih on ponekad naslovljava „svetima i vjernoj braći", a ponekad „onima koji su pozvani da budu sveci". U tim poslanicama on također daje naslutiti da je mnogo onih koji su pozvani, u usporedbi s brojem onih koji će zaista učiniti svoj poziv i izbor sigurnim. On ih upozorava da paze kako ne bi tko od njih zaostao te da tako trče kako bi dobili nagradu. Zbog toga ni tada, a ni danas, ne možemo očekivati da će baš svi iz „domaćinstva vjere" biti ubrojeni u konačne pobjednike – njih 144 000.

Ako se sjetimo apostolove izjave da su posebne Božje milosti, svjetlo i ostali blagoslovi došli na „krajeve vjekova" (1. Kor. 10:11), te ako primijetimo koliko je to točno – da je posebno svjetlo i milost došlo na prvi kraj, a sada opet dolazi na ovaj posljednji kraj evanđeoskog doba – to će nam u ovom proučavanju biti vrlo korisno. Gotovo s pravom možemo očekivati da su baš u prvom i u ovom posljednjem polustoljeću ovog doba ne samo uživane najveće svjetlosti i milosti, nego da će možda upravo ta dva razdoblja sama iznjedriti punu polovicu tog izabranog broja.

VELIKO MNOŠTVO ČIJI BROJ NITKO NE ZNA

Međutim, treba razmotriti još jednu bitnu stvar: 144 000 su oni „pozvani, izabrani i vjerni" „pobjednici"; dok svi oni istinski obraćenici i sveci, kako u ono apostolsko doba tako i od tada sve do danas, ne obuhvaćaju samo te „pobjednike" koji će svoj poziv i izbor učiniti sigurnim, nego uključuju i one (vjerojatno rijetke) koji „uzmiču" te postaju predmeti druge smrti

(Heb. 6:6; 10:39), kao i one koji – iako ne odbacuju Gospodina i ne vraćaju se ljubavi prema grijehu – ipak ne uspijevaju ispuniti svoju žrtvu s revnošću, pa će, postavši opterećeni brigama ovog života, biti spašeni tek „kao kroz vatru". Takvi će morati „izaći iz velike nevolje te oprati svoje haljine i učiniti ih bijelima u krvi Jaganjčevoj", pa će stoga zauzeti i znatno niže mjesto od onog na koje su bili prvobitno pozvani. – Otk. 7:9-14.

Bi li bilo sigurno procijeniti da to „veliko mnoštvo čiji broj nitko ne zna" (jer, za razliku od „malog stada", njihov broj nikada nije bio predodređen, već se oni sastoje isključivo od onih koji jednostavno ne uspiju doseći potrebni standard) može biti čak dvostruko brojnije od „malog stada"? Kad bi to bilo tako, to bi značilo da je ukupan broj svih istinski posvećenih i duhom začetih tijekom ovog evanđeoskog doba bio čak 432 000. No, ne smijemo zaboraviti da u jednom istom trenutku nikada ne može biti više od 144 000 pod pozivom, budući da nije razumno pretpostaviti da bi Bog ikada pozvao nekoga kome ne bi bilo osigurano mjesto, čak ni u slučaju da se on pokaže vjernim.

KOMPARATIVNA PROCJENA IZBORA

Pretpostavimo, na primjer, da se tijekom preostalog dijela prvog stoljeća Gospodinu potpuno posvetilo 45 000 ljudi, a da je tek svaki treći zadobio onaj pobjednički vijenac; to bi predstavljalo 15 000 „izabranih" kao rezultat – uzmimo, primjerice – nekih 68 godina neumornog apostolskog rada i sakupljanja tog zrelog žita iz židovske nacije, ali i započinjanja onog istog djela i među neznabošcima koji su „tražili Boga, ne bi li ga kako napipali i našli". Ako bismo zatim procijenili rezultate za svaki idući period od po 68 godina, od 100. pa sve do 1881. godine, na recimo jednu četvrtinu onoga što su oni iznosili pod onim vrlo povoljnim apostolskim službama, to bi još uvijek bilo prilično liberalno, tj. iznosilo bi oko 3 750 „pobjednika". Ne smijemo smetnuti s uma ni činjenicu da su u Izraelu, prema riječima samog Gospodina, ona polja bila „već bijela za žetvu". Apostoli na tim poljima nisu morali ništa ni sijati, nego su trebali samo sakupljati već gotove plodove iz razdoblja Zakona. Kasnije, nakon što je sakupljeno i ono najbolje „vrhnje" među neznabošcima, djelo je nesumnjivo moralo teći znatno sporije.

Kad bismo računali po toj razumnoj i vrlo liberalnoj osnovi, tada bi do 1881. godine već bilo 112 500 onih koji su trku s radošću uspješno priveli kraju kao „pobjednici", pa bi preostalo još samo onih 31 500 koje bi bilo potrebno popuniti kako bi se onaj predodređeni broj dovršio. Ili pak, kad bismo savršeni plod tog apostolskog razdoblja procijenili na samo 12 000, pa zatim izračunali ostatak prema istoj onoj formuli, došli bismo do toga da je do 1881. godine sakupljeno ukupno oko 90 000 „pobjednika", čime bi onda ostalo još oko 54 000 onih koji bi se tek trebali usavršavati od te 1881. pa sve do – recimo, 1910. godine.

Za našu procjenu, uzmimo ipak one prve brojke kao znatno konzervativnije, što bi značilo da se tijekom jednog perioda od recimo 30 godina tek treba razviti preostalih 31 500 vjernih. Ta bi brojka daleko premašila onaj prosjek kakav smo imali u apostolsko razdoblje; međutim, moramo se pritom sjetiti i toga da mi sada živimo u vremenu one kršćanske žetve koja po brojnosti daleko nadmašuje onu tjelesnog Izraela. Nadalje, ne smijemo zaboraviti ni to da u današnje vrijeme razni izumi, pogodnosti itd. znatno olakšavaju i omogućavaju radnicima da naprave neusporedivo veći obim posla, dok je s druge strane i sámo obrazovanje puno općenitije. Iz tog je razloga posve jasno da je djelo današnje „žetve" moguće odraditi daleko opsežnije i puno intenzivnije negoli što je to bio slučaj s onom tadašnjom židovskom „žetvom". Sve u svemu, ne možemo nikako tvrditi da su navedene brojke puka pretjerivanja.

„MUDRI ĆE RAZUMJETI" – DAN. 12:10

To nas sada dovodi i do druge bitne točke. Mi vjerujemo da je Gospodin htio da razumijemo kako će u današnje vrijeme jedan od dokaza vjernosti biti upravo poznavanje i razumijevanje sadašnje istine. Naime, to se čini kao jedini logični zaključak iz same Usporedbe o deset djevica, iz Pavlovih riječi u 1. Solunjanima 5:4 itd. I nije li onda za očekivati da će i svi oni „izabrani" sasvim jasno uočiti taj drugi dolazak našega Gospodina, baš kao što su to prepoznali i svi pravi Izraelci koji su o onom prvom Gospodinovom dolasku bili valjano obaviješteni i upućeni u to vrijeme odvajanja pšenice od pljeve? Pri tome se ipak trebamo prisjetiti da su se neki od onih koji su ispočetka bili u takvoj tami te su zbog nje čak i progonili vjerne kršćane, kasnije iz nje izbavili, oslobodili te sljepoće i na koncu postali istinski revna braća i vjerne sluge istine. Tako bi to moglo biti i u ovom slučaju; naše je mišljenje da se danas nitko tko nije dobro upoznat i tko ne razumije Gospodinovu paruziju itd. niti ne može ubrajati u tu klasu pobjednika; pa ipak, vjerujemo i nadamo se da mnogi, a vrlo moguće i veći dio od onih 31 500 koji još uvijek tapkaju u mraku, mogu poslušati glas, posvetiti se i na koncu doći do pune svjetlosti sadašnje istine.

Općenito je prihvaćeno i shvaćeno da nas i proročki biblijski tekstovi uče kako je taj opći poziv okončan 1881. godine. Sukladno s prethodnim izračunima, to bi značilo da su tog istog datuma spomenutih pretpostavljenih 31 500 u potpunosti posvećenih već upisani u Jaganjčevu knjigu života kao oni koji su svoj

vlastiti život u potpunosti predali kao žrtvu živu te kao oni koji u svemu čvrsto namjeravaju kročiti Isusovim stopama.

Ako je ta naša pretpostavka točna, spomenutih 31 500 pojedinaca nalazi se na kušnji i probaciji već više od dvadeset godina; a jedina prilika da netko drugi u međuvremenu uđe i zauzme mjesto u toj izabranoj klasi, javljala bi se tek onda kada bi probacija onim već ranije upisanima istekla a oni svoj poziv i izbor ipak ne bi učinili sigurnim – i čija bi imena na taj način bila konačno obrisana iz Jaganjčeve knjige života te bi iz toga razloga trajno izgubili svoja stečena prava na te krune života, upravo onako kako je to i sâm Gospodin prorekao (Otk. 2:10; 3:11). Takvi se sada svrstavaju ili među prave Božje neprijatelje (Heb. 10:26, 27) ili pak među one koji će od strane Sina Božjega biti spašeni „tek kao kroz oganj" i koji pripadaju onom „velikom mnoštvu" opisanom u Otkrivenju 7:9, 13.

Pod pretpostavkom da smo u pravu kada kažemo da je danas jedan od nužnih uvjeta za pobjeđivanje spoznaja o sadašnjoj istini te njeno jasno razumijevanje – tada s prilično velikom sigurnošću, a na temelju broja pretplatnika Stražarske kule i općeg znanja Prijatelja, možemo procijeniti ukupan broj onih koji su do danas ostali vjerni svome pozivu. Jedna poprilično velikodušna i liberalna procjena iznosila bi najviše 10 000 onih koji koračaju u potpunoj svjetlosti sadašnje istine i koji time dokazuju svoje pravo posvećenje. U tom bi slučaju preostalo onih 21 500, još uvijek u mraku te, vrlo vjerojatno, još uvijek i zarobljeno u „Babilonu". I od tih samih 10 000, za koje bismo mogli reći da ih na neki način i osobno poznajemo, poprilično bi realno bilo procijeniti da gotovo pa jedna polovica do te iste 1881. godine nije ni bila posvećena – što automatski znači da ni ne spadaju u onih prvobitnih 31 500. Ako to prihvatimo kao osnovicu i bazu našeg izračuna, što će nas to u konačnici onda i naučiti?

MUDRE DJEVICE ULAZE NA SVADBU

To će nas jasno poučiti tome da je od 1881. njih oko 5 000 ustrajalo u vjernosti, primilo punu svjetlost sadašnje istine te sada u srcu nosi opravdanu nadu da će do samoga kraja svoju utrku privesti kraju s osjećajem pobjedničke radosti u trenutku vlastite smrti. To, pak, sa sobom izravno povlači i zaključak da je upravo tih 5 000 posvećenih koji su spomenutu istinu prihvatili nakon 1881., sada zauzelo ona ista mjesta i pozicije onih 5 000 probacijskih članova čije je testiranje naprosto završilo neuspjehom i zbog čega su se u svojoj vjeri pokazali kao pobjednici nedostojni prave svjetlosti. U tom bismo smislu, već u samome startu, na vrlo jednostavan način riješili 10 000 od ukupnih 31 500 mjesta. Što bismo zatim trebali očekivati od preostalih 21 500 članova? Mogli bismo s pravom očekivati: (1) da će jedna čitava trećina, a moguće i sama polovina, od tog ukupnog broja pokazati snagu potrebnu za osvajanje i dobivanje naziva istinskog „pobjednika" (Otk. 15:2-4; 20:4); te (2) da bi njihov sam ostatak (od 10 000 pa sve do 14 000) odgovarao ukupnoj brojci onih koji će s vremenom još više rasti u toj božanskoj naklonosti te putem vlastitog posvećenja vrlo uspješno zauzimati na taj način upražnjena mjesta te prisvajati one dragocjene krune koje su ispustili oni koji su na tom putu podbacili, bilo zbog osobnog razočaranja, bilo zbog opterećenosti osobnim ili drugim vrstama problema – to jest oni takozvani „preopterećeni" članovi crkve. Dapače, čak moramo unaprijed i u dobroj mjeri ukalkulirati kako će se čak i u slučaju tih istih članova koji su tek naknadno dobili to potrebno razumijevanje sadašnje istine i sada je, s manjim ili većim entuzijazmom prihvatili te se i javno na to posvetili – također zasigurno desiti barem nekakva vrsta dodatnog odvajanja i obaveznog testiranja na njihovom probacijskom putu te će i mnogi od te skupine doživjeti neuspjeh, što nam nadalje pruža mogućnost i od dodatnih novih mjesta za dodatnih 5 000, 2 500, a onda poslije svega, moguće i tako iz generacije u generaciju, za uvijek dodatnih popuna istih probacijskih pozicija, srazmjerno i ovisno o stopi njihovih osobnih neuspjeha na tim raznim nivoima samih testiranja.

Ne smijemo pritom smetnuti s uma ni tu nespornu činjenicu da danas oni koji se upuštaju u spomenutu „utrku" ipak uživaju i mnoge benefite te imaju prilično mnogo značajnih prednosti koje ranije generacije naprosto nisu imale prilike okusiti na pravi način. (1) Tako mi vrlo ozbiljno, s dozom zdravog razuma, uzimajući pritom u obzir i ono što vlastitim očima uspijevamo vidjeti i ustvrditi – možemo slobodno pretpostaviti da se u suštini popriličan dio od onih koji su to vlastito posvećenje obavili upravo nakon 1881. u to vrijeme vrlo izvjesno i zasigurno zatekao upravo pod budnim Božjim nadzorom i paskom punom Njegove brige koja bi, iako povremeno prožeta onom zdravom, oštrijom, disciplinskom formom obuke neophodnom prilikom pravilog usmjeravanja pri samoj izgradnji željenog karaktera – na koncu nužno i dovela do onog dugoželjenog posvećenja za popunjavanje prethodno upražnjenih, tj. praznih radnih pozicija, upravo onako i u one svrhe kako bi se to u praksi od istinskih, a s pravom neuspješnih, kandidata te budućih sunasljednika unutar samog tog Kraljevstva zaista moglo, smjelo i, povrh svega, objektivno u potpunosti i zahtijevati te naposlijetku kao takvo i apsolutno očekivati. (2) Istom možemo uzeti u obzir i sljedeće: baš s obzirom na to da je onaj spomenuti i izričito naglašavani opći poziv i službeno obustavljen – nitko više ne bi mogao od tih preostalih u nizu da očekuje nekakvo dublje objašnjavanje onih navodnih „dubokih Božjih stvari", a

osim ukoliko mu nije unaprijed izrijekom dozvoljeno upravo to, tj. da svoje dodijeljeno mu radno mjesto s razlogom i zauzme u toj nepreglednoj kršćanskoj „utrci". (3) Sasvim izvjesno i izričito možemo naprosto podrazumijevati i zahtijevati da svaki onaj, od tih istih, ranije navedenih posvećenika iz same te 1881., vlastitu kušnju radi dobivanja nagrade svakako mora obavezno i odraditi znatno brže nego ikad. (4) Istina danas sja snažno i to u lako probavljivom obliku, a kako to biva izričito po pitanju te općepriznate, lako dokučive i shvatljive spoznaje, naposljetku će to isto biti razlog više, te snažan vjetar u leđa za još uspješniji daljnji rad, onom brzom, još progresivnijem kršćanskom usavršavanju formiranju cjelokupnih njihovih karaktera u smjeru tog budućeg zavidnog kristalizacijskog i pozitivnog ishoda. (5) Potpuno je nesumnjivo to da mi danas jasno i direktno prisustvujemo te svjedočimo jednoj golemoj prepoznatljivoj pukotini (naglom otpadu) te golemom opipljivom i izrazito vidnom distanciranju same, prave „pšenice" (koja to i ostaje), istinskih i, dapače, do srži predanih, posvećenih vjernika od „kukolja" – samog šljama, obmanutih koji zloupotrebno prisvajaju titule pa i crkvena zvanična lica i njihova izričita zastupništva, s kojima usput, nikada ništa istinsko ni pravovaljano u konačnici zapravo niti nisu niimali. Usporedo s napuštanjem svete Krvi Isusa Krista, takozvani se taj prevladavajući „kukolj" sve više naginje onoj čuvenoj „višoj kritici" skupa sa samom teorijom „evolucije", te naposlijetku tim svojim suludim postupcima nužno potiče upravo ovu ranije posve preplašenu, povučenu i prilično tihu pšenicu u smjeru otvorenijih opcija te njihovih osobnih neposrednih spoznaja što nužno naposljetku rađa prilično hrabrom namjerom tog opredjeljivanja ka naprednom i znatno višem stupnju pri njihovom brzom odlučivanju, opredjeljivanju te uključivanju upravo prema tom takozvanom te željno iščekivanom „izabranom malom stadu". (6) Ne smijemo ispustiti iz vida te sasvim mirno, te naposlijetku isto tako sasvim izrazito bez imalo ustručavanja moramo istaknuti sve veći razvoj dodatnog snažnog protivljenja te po logici stvari nužno priznati te time jasno i neupitno sasvim opravdano podrazumijevati to da oni istinski pregaoci neupitne, božanske, sadašnje istine, nimalo neće na pragu svake moguće i sasvim razborite odluke donošene povodom ovoga ranije naposljetku prepoznati ni samu, uslovno rečeno iznimnu cijenu navedenoga te shodno tome na taj način pridonijeti na koncu manjem prosijavanju tj. daljnjem izlučivanju sa ovoga neupitnog općeg navedenoga popisa.

RADITE – JER NOĆ DOLAZI

Oni koji su s vremena na vrijeme bili skloni čuditi se našim optimističnim očekivanjima u pogledu napretka istine, rastućeg broja pretplatnika na Stražarsku kulu itd., sada, u navedenom, imaju odgovor na svoja pitanja. Ne sumnjamo da će se ti argumenti svidjeti većini, ako ne i svim našim čitateljima. Vjerujemo da će vam to poslužiti kao novi poticaj za usmjeravanje svoje energije i pokazivanje revnosti u djelu žetve. Vjera i strpljenje osobine su prijeko potrebne svakom vojniku križa. Budite hrabri! Ponašajte se kao muževi! – to je apostolski poticaj, a ujedno i naš. Izađite u ime našeg proslavljenog Vođe i pružite svim pravim Izraelcima ona „tri znaka" Gospodinove prisutnosti. A ako se prilikom onog izlijevanja vode na zemlju, ona pretvori u krv, pa čak ako to bude i vaša vlastita krv – radujte se i kličite od radosti! Sjetite se da vaš savez jest: položiti svoj vlastiti život za braću – pa čak i do smrti.

Neka stoga svatko smjesta pristupi prijestolju milosti te zamoli Gospodina da, ukoliko su ova izlaganja uistinu istina, onda i budu blagoslov njegovu srcu. Također, molite se da Gospodin pošalje još radnika u svoj vinograd te da nadahne kako vas, tako i svu Svoju preostalu vjernu „braću" (Heb. 2:11) na obnovljenu energiju te daleko izrazitiju učinkovitost tijekom ove 1902. godine. Od procijenjenih onih 21 500 posvećene braće koja su zasigurno još uvijek ostala zarobljena i zaglavljena u tom i takvom Babilonu, nekoliko bi se tisuća već tijekom ove godine trebalo pokazati posve spremnima prihvatiti u potpunosti tu posvećujuću istinu. Stoga, pazite i pomno se molite za prilike kojima biste im mogli iskreno i od srca poslužiti, ali ujedno tražite i tu nužnu mudrost odozgo koja će vam pomoći te omogućiti kako da na pravi te valjani način iskoristite spomenute prilike onda i kada vam se konačno one u praksi i ukažu. Neka obilje Njegove božanske milosti zauvijek ostane sa svima nama!

POKUŠAJ ZAVARAVANJA BOGA

– DJELA 5:1-11 – 9. VELJAČE. –

Ključni tekst: „Stoga, odbacivši laž, neka svaki čovjek govori istinu sa svojim bližnjim." – Efežanima 4:25.

„Dok su ljudi spavali, neprijatelj je došao i posijao kukolj", objašnjava naš Gospodin u svojoj prispodobi. Nakon što su apostoli usnuli smrtnim snom, Protivnik je imao relativno slobodne ruke u sijanju sjemena zablude i uzgoju kukolja u Crkvi. Ali u vrijeme naše lekcije – nedugo nakon Pedesetnice – okolnosti su bile drugačije. Apostoli su još uvijek bili u Crkvi i koristili su posebne moći svetog duha, koje su im bile dane kao Gospodinovim predstavnicima za uspostavu Crkve – sijući samo dobro sjeme i sprječavajući Protivnika da

sije kukolj ili licemjere u njoj. Naša lekcija ilustrira metodu kojom je Gospodin, preko apostola, držao ranu Crkvu slobodnom od licemjera.

Kao što je ranije sugerirano, među vjernicima je rano uspostavljena djelomična zajednica dobara. Nekolicina vjernih već je bila prodala imovinu i pridonijela općem fondu. Josija je bio jedan od onih čiji je slučaj posebno spomenut (Djela 4:36, 37). On je bio jedan od one plemenite braće čija je velikodušnost i korisnost u Crkvi bila općepriznata, tako da je među vjernicima dobio novo ime, Barnaba, što znači „sin utjehe" ili sin ohrabrenja i uslužnosti.

Iako nije bilo ničeg obveznog u vezi s prodajom dobara i davanjem u zajedničku blagajnu, sama činjenica da su oni koji su to činili bili visoko cijenjeni u Crkvi, prirodno je postala zamka za neke koji bi, premda bez pravog duha uslužnosti i žrtve, cijenili i željeli zadobiti odobravanje braće. Ananija i njegova žena Safira pripadali su toj klasi – bili su željni odobravanja Crkve, ali im je nedostajalo pravog duha žrtve. Imali su imanje koje su odlučili prodati, te su se, kako bi se pred vjernicima prikazali kao sveci iste vrste poput Barnabe, pretvarali da u opći fond daju cijeli iznos dobiven prodajom imanja. Tajno su, međutim, gajili mnogo manje velikodušne osjećaje; dogovorili su se da će zadržati dio novca od prodaje za buduće nepredviđene situacije, ali će se prikazivati kao oni koji su žrtvovali cijeli iznos.

Pogreška u njihovom postupanju posve je očita. Kao što je apostol Petar izjavio, imovina je bila njihova, a nakon što su je prodali, i dalje su imali pravo raspolagati prihodom kako god žele. No, trebali su u vezi s tim biti iskreni; ako su željeli dati desetinu, polovicu ili pak cijeli iznos, to je bila isključivo stvar njihove vlastite odluke i nitko im ne bi imao pravo prigovarati niti ih kritizirati. Cijela se pogreška sastojala u prijevari – u predstavljanju dijela cijene kao cjeline, s ciljem zavaravanja Crkve i dobivanja pohvale za žrtvu veću od one koju su stvarno prinijeli. U tome, i samo u tome, sastojao se grijeh zbog kojega su oboje umrli.

Zapisano je da je „velik strah obuzeo sve prisutne" – veliko strahopoštovanje prema Bogu i prema apostolima, Njegovim predstavnicima. To je ujedno donijelo i spoznaju da posvećenje Gospodinu nije tek besmislena forma. To bi, ne samo onima koji su već prihvatili Gospodinovo djelo nego i svima koji bi se kasnije pridružili Crkvi, jasno pokazalo da bi za sve neiskrene bilo najbolje da se ni ne pretvaraju da su učenici. Vrlo je vjerojatno da je utjecaj te lekcije trajao dosta dugo – tijekom cijelog života apostola. Međutim, nakon smrti apostola, mnogi su licemjeri ušli u Crkvu – zapravo, bili su privlačeni i nagovarani s ciljem povećanja broja članstva. Bog je dopustio da mnoge lažne pretpostavke i lažna pretvaranja tog „kukolja" ostanu nekažnjena i neosporena (Mat. 13:30). To ne znači da se Božji stav prema takvim karakterima promijenio, već da je slučaj Ananije i Safire bio poseban i namijenjen tome da posluži kao lekcija ranoj Crkvi. Isto tako, prvi prekršaj kršenja subote bio je kažnjen smrću (Br. 15:32-36), iako kršenje subote kasnije prema Zakonu nije bilo kažnjavano na isti način. Ne trebamo misliti o Ananiji i Safiri kao o grešnicima koji su bili gori od drugih njihove vrste samo zato što ih je snašla tako brza kazna.

Oni koji vjeruju da su vječne muke kazna za grijeh moraju, da bi bili logični, pretpostaviti da su Ananija i Safira prešli u muke u rukama Đavla i da od tada pate. Takvi bi se zacijelo morali čuditi tome što mnogi u današnjim nominalnim crkvama, a koji su jednako licemjerni koliko to ljudski sud uopće može razabrati, ostaju nekažnjeni, dok ih njihovi duhovni vođe čak potiču da se nadaju udjelu u onome najboljem što budućnost može ponuditi.

S našeg stajališta – onog biblijskog – ovo dvoje prevaranata nije primilo nikakvu drugu kaznu osim gubitka sadašnjeg života. Budući da očito uopće nisu pripadali klasi „pšenice" i nisu postali dionici svetog duha, već su zavaravali sami sebe baš kao što su pokušavali zavarati i druge, njihovo ponašanje nije utjecalo na njihov slučaj u vječnosti, već samo u pogledu sadašnjeg života. Oni su postali ilustracija jednog načela – poslužili su kao primjer za pouku Crkvi. Svoju su punu kaznu za prijevaru primili u obliku gubitka sadašnjeg života. Što se tiče budućeg života, priliku za koji je Gospodin Isus kupio za cijelo čovječanstvo, ona će „u svoje vrijeme" biti otvorena kako njima tako i cijelom svijetu, da bi bila prihvaćena ili odbačena pod uvjetima jasne spoznaje i poslušnosti. Oni su još uvijek nasljednici udjela u onim blagoslovima koji će doći na svijet nakon što Crkva začeta duhom bude proslavljena i nakon što započne djelo blagoslivljanja svih obitelji na zemlji.

Posebnosti ove lekcije ne zahtijevaju daljnje ulaženje u detalje. Samo napominjemo da je apostol Petar očito imao dar razlučivanja duhova (1. Kor. 12:10) i da je Bog potvrdio spoznaju koju mu je dao kao dokaz njegovog apostolstva. Preostaje nam razmotriti neke od pouka koje Gospodinov posvećeni narod danas može izvući iz ovog događaja iz prošlosti. Lekcija je da Bog želi „istinu u nutrini" – u srcu – i da tko god nema tu osobinu (iskrenost, poštenje, istinoljubivost) ne može biti ugodan Bogu. Stoga takav ne može dijeliti one slave koje će uskoro biti podijeljene izabranoj klasi ovog evanđeoskog doba. – Ps. 51:6.

Kada pogledamo sebe, shvaćamo koliko su nesavršeni svi članovi pale ljudske rase. A kada uzmemo u obzir Božju savršenost, možemo zamisliti samo jednu osobinu koju bi palo stvorenje moglo posjedovati, a koja bi naišla na Božju naklonost – čak i

kada se na nju gleda kroz zasluge Kristove pomirbe. Ta jedina osobina jest poštenje. Pravi kršćanin mora, u poštenju, priznati svoje vlastite nedostatke i mane. Mora, u poštenju, priznati da njegova dostatnost dolazi od Boga, kroz Krista, a ne od njega samoga. Mora pošteno težiti standardu koji je pred njega postavljen u evanđelju. Mora pošteno priznati da ne može činiti one stvari koje bi želio. Mora iskreno i potpuno prihvatiti Božju pravednost u Kristu Isusu kao pokriće za vlastite nedostatke. Skloni smo vjerovati da je najveći grijeh u Crkvi – čak i među posvećenim vjernicima – grijeh nepoštenja; grijeh koji je tako jasno ilustriran u slučaju Ananije i Safire.

Nemamo želju pretjerivati ili prikazivati stvari gorima nego što jesu, ali s našeg stajališta, nominalna crkva doslovno vrvi i prelijeva se upravo takvim licemjerima, koji su djelomično i samoobmanuti. Oni su onaj „kukolj", odnosno imitacija pšenice.

Zar svi koji tvrde da su kršćani ne ispovijedaju da koračaju Isusovim stopama – da nose Njegovo ime, da su Njegova Crkva i Njegovo tijelo, te da uzimaju svoj križ i slijede ga? Ipak, kako li je srazmjerno malo onih, koji se nominalno nazivaju Njegovima, ikada i pomislilo na tako nešto! Svojim ispovijedanjem vjere oni zapravo izjavljuju da su prodali svoje zemaljske posjede i zemaljske interese, da su ih žrtvovali te cijelu stvar predstavili Gospodinu kao dar i žrtvu punu ljubavi. No, u stvarnosti nisu učinili ništa slično i nikada ni na trenutak nisu ni pomislili na toliku velikodušnost prema Gospodinovu djelu, nego su potajno zadržali dio za sebe, baš kao što su to učinili Ananija i Safira.

Ne možemo suditi srcu i nećemo to ni pokušavati činiti. Ne možemo uvijek ni razlučiti koja su zrna „pšenice", a koja „kukolja", ali iz njihovih vlastitih usta možemo suditi onima koji se izdaju za „pšenicu". Neki koji se tako izjašnjavaju i koji zauzimaju vrlo visoke položaje u Crkvi, čak i kao propovjednici evanđelja, jasno nam govore – ne samo svojim djelima nego ponekad i svojim riječima – da su se samo pretvarali da prodaju svoje interese i predaju cijeli prihod kao posvećenje Gospodinovoj službi, a zapravo su grubo lagali. Neki od njih nam otvoreno govore da čak i ne vjeruju u one stvari koje su se zavjetovali propovijedati. Time nam sami priznaju da su bili nepošteni prema ljudima i prema sebi u vezi s Božjim stvarima. To je doista ozbiljno i strašno stanje. Današnja Crkva, umjesto da bude slobodna od prevaranata, ima ih na svojim najvišim položajima povjerenja i časti – i to kao Gospodinove predstavnike koji se izdaju za Njegove glasnogovornike.

To je još uvijek osobna stvar, baš kao što je bila i u danima apostola. Svaki pojedinac među Gospodinovim narodom mora pred samim Gospodinom odgovarati za vlastiti put. Stoga je potrebno da svi oni koji traže Božje odobravanje paze da ne potpadnu pod utjecaj prevladavajuće sklonosti k licemjerju, već da s Gospodinom postupaju u čistoći i poštenju srca. Trebali bi paziti da, nakon što su se zavjetovali dati Bogu i Njegovoj službi sve što imaju, ništa ne zadrže, nego da svoje vrijeme, svoj utjecaj, svoja sredstva i svoje živote u potpunosti posvete Gospodinu, koristeći ih kao Njegove – onako kako vjeruju da bi On želio da ih koriste kao Njegovi upravitelji. Onaj tko je pošten prema sebi, bit će pošten i prema Bogu, ali i prema svojim bližnjima. Kao što je Shakespeare to izrazio:

„Budi vjeran samom sebi;
I slijedit će, k'o što noć slijedi dan,
Da nećeš moći biti lažan ni prema kome."

Naš ključni tekst vrlo je jasan i ne zahtijeva poseban komentar. Međutim, možda bismo neke trebali upozoriti na pogrešno shvaćanje istinoljubivosti. Neki ljudi s velikom savjesnošću ne uspijevaju pravilno uravnotežiti ovu temu pa dolaze do zaključka da su dužni odgovoriti na svako pitanje koje im se postavi, iznoseći pritom sve što znaju o bilo kojoj temi. To je pogrešno shvaćanje; nismo obvezani nikakvim zakonima poštenja da u svim slučajevima kažemo apsolutno sve što znamo. Neki ljudi postavljaju pitanja na koja nemaju pravo – o stvarima koje ih se uopće ne tiču. Takve osobe ne treba poticati, a njihovu znatiželju ne treba zadovoljavati. Isto tako, radi same istinoljubivosti, nije im potrebno izrijekom reći: „Vi ste znatiželjni, vaša su pitanja neumjesna i neću vam odgovoriti." Naprotiv, blag odgovor bit će puno bolji – odgovor koji će im reći točno onoliko koliko je prikladno, dopuštajući im da sami zaključe kako iz nekog neimenovanog razloga naprosto ne želite dati potpuniji prikaz činjenica. Iznimka od ovog pravila bio bi slučaj u kojem bi uskraćivanje informacija išlo na štetu onome tko pita. Tada bi vas ljubav prema bližnjemu trebala potaknuti na davanje informacija; možda bi se one, zapravo, trebale dati i dobrovoljno, prije nego što ih itko i zatraži – a posebno ako se radi o stvari o kojoj nemate samo puko mišljenje, već stvarno znanje zbog čijeg bi uskraćivanja ta osoba mogla pretrpjeti štetu.

MOŽEMO LI BRANITI SVOJE ZEMALJSKE INTERESE?

Dragi brate Russell,

Na našem Kružoku Svanuća spomenuto je poštansko zakonodavstvo. Jedna je sestra izrazila iznenađenje što ste zauzeli stav protiv njega, što je dovelo do daljnje razmjene mišljenja. Jedan je brat rekao kako misli da bi trebao odustati od svega kad

god se to od njega zatraži i dopustiti ljudima da ga iskorištavaju – da je to dio njegove žrtve. Drugi je brat izjavio da je jednom imao kuću i zemljište koje je bilo dvije trećine otplaćeno kada je iskrsnula neka prepreka, te je, radije nego da ima bilo kakvih problema, izvođaču poslao svoj vlasnički list, dopustivši mu da ga preuzme bez ikakve borbe za svoja prava. Ako je naš mali sastanak ikakav pokazatelj, čini mi se da mnoga naša draga braća dopuštaju Sotoninim sljedbenicima da ih prevarom lišavaju ne tako malog dijela njihovog upraviteljstva.

J. H. C____

Objavljujemo ovo pismo, zajedno s odgovorom, u uvjerenju da neke od dragih Gospodinovih ovaca trebaju savjet u vezi s ovim pitanjem.

Mnogima je teško pravilno uskladiti odnos između dva dijela Gospodinove zapovijedi: „Budite mudri kao zmije, a bezazleni kao golubovi." Bezazlenost ovce i goluba lijepo predočava kakav bi trebao biti karakter svih Gospodinovih posvećenih ljudi u pogledu kršenja prava drugih. No, ovca je ujedno onoliko glupa koliko je i bezazlena, a Gospodin svojim sljedbenicima ne preporučuje da glupost smatraju kršćanskom vrlinom. Naprotiv, On nas potiče, gore citiranim riječima, da budemo mudri – ne poput zmija u pogledu otrova i sklonosti da povrijedimo i napadnemo, već poput zmija u mudrosti, kako bi se ta mudrost u nama mogla kombinirati s bezazlenošću goluba i ovce.

Ova kombinacija mudrosti i blagosti – mudrosti koja se koristi za dobro, a ne u zle svrhe – u Svetom pismu naziva se „duhom zdravog uma". Taj zdravi um bio je dobro ilustriran u ponašanju našeg Gospodina i apostola Pavla, vodećih predstavnika istine i primjera stadu u Novom zavjetu. Da to ilustriramo: kada su našeg Gospodina napali pismoznanci i farizeji pokušavajući ga uhvatiti u Njegovim učenjima, bio je krotak i blag, kao Janje Božje, ali ne i glup – nije bježao od pitanja, već je, kako nam izvještaj pokazuje, uhvatio u njihove vlastite argumente one koji su ga pokušavali uhvatiti u zamku. Kada mu je prijetilo uhićenje u Getsemaniju, iako je znao da je „njegov čas došao", nije istupio i rekao: „Znam sve o tome, samo me odvedite." Upitao je: „Zašto ste došli ovamo uhvatiti me kao zarobljenika noću? Zašto niste bili dovoljno hrabri da me uhvatite kao zarobljenika danju, dok su me mnoštva okruživala dok sam poučavao u Hramu?" Tada je, čini se, izvršio na njih nekakav utjecaj koji ih je natjerao da se povuku i padnu na zemlju. Ali nakon što je tako potvrdio svoje pravo, i znajući da je Očeva volja da sada bude predan u njihovu moć, nakon toga im je dopustio da ga uhvate kao zarobljenika. U sudnici, kada je bio nepravedno ukoren i udaren, naš se Gospodin branio do te mjere da je raspravljao sa svojim napadačem i branio vlastitu ispravnost.

Apostol Pavao često se branio pred svećenicima i kraljevima, objašnjavajući pravednost svoje stvari, te je jednom prilikom svom napadaču odgovorio: „Bog će te udariti, zide obijeljeni!" U svakom se slučaju čini da je za svoju obranu koristio zakon, koliko god mu je on stajao na raspolaganju, otišavši jednom prilikom toliko daleko da je na svoj slučaj uložio priziv višem sudu – carevom sudu u Rimu. Ipak, kad god ga zakoni nisu podržavali, nalazimo da apostol nije iznosio optužbe ni protiv zakona ni protiv sudaca, već se podložio i savjetovao Crkvu da „bude podložna vlastima koje postoje, jer vlasti koje postoje od Boga su određene [dopuštene]." U svemu tome razumijemo da je apostol bio potpuno u pravu – ostavši unutar slova i duha Učiteljevog učenja kada je rekao: „onome tko ti otima ogrtač, ne brani da ti otme i kaput" – ako to dobije putem zakona. – Luka 6:29.

Smatramo da su braća spomenuta u pismu pogriješila u prosudbi, ali nam je drago što možemo u potpunosti odobriti namjere njihovog srca. Iako je, postupivši onako kako je postupio, jedan brat donekle podbacio u svom upraviteljstvu nad sredstvima povjerenima njegovoj brizi te ga u toj mjeri treba kritizirati, ipak smo sigurni da bi Gospodin, koji gleda na srce, bio zadovoljniji vidjeti ga kako na taj način podbacuje u svom upraviteljstvu negoli da ga vidi kako u tom pitanju krši vlastitu savjest. Ako je imovina o kojoj je riječ bila vrijedna borbe, po našem bi mišljenju njegova dužnost bila oduprijeti se nepravdi koja mu je učinjena, i to u onoj mjeri u kojoj bi mu zakoni njegove države omogućili da ostvari pravdu. Apostolove riječi: „Usuđuje li se tko od vas, ako ima spor s drugim, parničiti se pred nepravednima, a ne pred svetima?" (1. Kor. 6:1), ne odnose se na ovakav slučaj. One se odnose isključivo na nesuglasice između braće u Crkvi – među posvećenima. Brat treba štititi brata u Crkvi i oprostiti mu svaku nepravdu koju je od njega pretrpio, baš kao što bi štitio tjelesnog brata i oprostio mu nepravdu, radije nego da stvar iznese u javnost pred svijetom. Međutim, ne bismo imali apsolutno nikakvih skrupula oko odlaska na državne sudove s tužbom protiv nominalnog kršćanina ukoliko bi nas on pokušao prevariti, pod uvjetom da iznos koji je u pitanju opravdava trud i trošak povezan sa suđenjem. Razlog za povlačenje ove razlike između brata u Crkvi i nominalnog kršćanina leži u tome što nominalno kršćanstvo prihvaća sadašnje vlade i sadašnje sudove kao „kršćanske" – kao neodvojiv dio samog kršćanstva. Stoga, kada bismo na javnim sudovima sudili nominalnom kršćaninu, zapravo bismo mu sudili pred kršćanskim sudom u skladu s njegovim vlastitim shvaćanjem tog pojma.

Što se tiče naše žalbe Predsjedniku protiv kršenja zakona od strane njegovih predstavnika u Poštanskom odjelu, smatramo da je naš postupak bio ispravan i pravedan, te da bi svaki drugačiji postupak – odnosno

nepoduzimanje takve akcije – mogao biti pogrešan. Bog je kroz poštanske zakone, kakvi oni sada jesu, otvorio široka vrata prilike za širenje istine. No, pojavio se čovjek koji nam je bez ikakve zakonske ovlasti ta otvorena vrata zatvorio. Ispravno je da se žalimo temeljem zakona, ali i Predsjedniku kao čelniku svih odjela Vlade, kako bi nas zaštitio u onim privilegijama koje nam zakon u svom sadašnjem obliku daje. Imamo potpuno isto pravo tražiti pravdu koje je koristio naš Gospodin i koje je apostol Pavao tako često koristio. Vjerujemo da je Gospodin bio zadovoljan načinom na koji je apostol tumačio Njegovu volju, a vjerujemo i da je zadovoljan našim tumačenjem po pitanju ulaganja žalbe Predsjedniku radi ispravljanja nepravde – onog kršenja zakona kojim nas se lišava naših prava.

Ali sada, pretpostavimo da naši protesti ne donesu nikakvog ploda – što ćemo učiniti? Odgovaramo da ćemo tada dopustiti da priroda ovce i goluba u potpunosti prevlada. Nećemo postati anarhisti, niti zlobni klevetnici Vlade, niti ćemo napadati zakone ili one koji su nas prevarili. Nećemo ih napadati doslovnim dinamitom, pa tako ni pomoću naših usta i pera – naprosto ćemo se pomiriti s time. Zašto? Zato što razumijemo da je to dio Gospodinove zapovijedi – da budemo podložni vlastima koje postoje i da budemo bezazleni poput ovaca i golubova. Kada iskoristimo svu mudrost koju posjedujemo, bit ćemo zadovoljni i prihvatit ćemo rezultate kao Božju volju – znajući da je On savršeno sposoban prevladati u tom pitanju onako kako se Njemu svidi.

Osim toga, naši čitatelji znaju da već godinama očekujemo kako će se vrata prilika za službu uskoro zatvoriti, te nismo iznenađeni ako se ona zatvaraju postupno, a ne naglo. Nećemo biti iznenađeni čak i ako naši protesti po ovom pitanju ne budu imali nikakvog učinka. Ipak, smatrat ćemo da smo svoju dužnost ispunili te da bi neuspjeh u postizanju bilo kakvog rezultata trebao poslužiti kao dokaz da Gospodinova providnost surađuje u tom pitanju s ciljem da se, do određene mjere, ograniče prilike koje su nam stavljene na raspolaganje.

LJUBAZNE RIJEČI ZAINTERESIRANIH

Dragi brate,

Nisam znala da postoje publikacije kao što su Milenijsko svanuće i Sionska stražarska kula sve do ove godine. I kako su mi samo snažno donijele poruku: „Idi, radi u Njegovom vinogradu!”, jer žetelaca je doista malo. Osjećam da bih mogla sve žrtvovati za Gospodina. Ali, oh, osjećam svoju nedostatnost kad se pitam što uopće mogu učiniti. Imam žarku želju i čežnju raditi za Gospodina na prihvatljiv način i mnogo se puta s uplakanim očima molim Ocu da mi otvori oči razumijevanja i da mi da spoznati istinu Njegovog božanskog plana.

Bili smo tako zaslijepljeni zabludom i pogrešnim shvaćanjem Istine. Članica sam „Crkve Kristove” od ranog djetinjstva, ali žao mi je reći da sam do prije pet ili šest godina pripadala onoj velikoj skupini koja sebe naziva kršćanima, a zapravo ne poznaje Boga. Od tada ozbiljno tražim više svjetlosti i čini se da su vaša slavna djela bila izravan odgovor na tu molitvu. Slučajno sam naišla na tri broja Sionske stražarske kule i prva tri sveska Svanuća. Oni su bacili čudesno svjetlo na odlomke u božanskoj Riječi koji su mi prije bili zanemareni ili posve nejasni.

O, brate Russell, ni sve bogatstvo zemlje ne bi moglo od mene kupiti to znanje koje sada posjedujem o Očevom slavnom planu! Sa zahvalnim i iskrenim srcem zahvaljujem Bogu na riznici znanja koju ste otvorili mom razumijevanju. Čini se kao da ste mi dali ključ. Neka se i mnoge druge duše probude i budu dovedene do spoznaje o tom slavnom nadolazećem Kraljevstvu, te neka shvate što to doista znači trpjeti s Kristom ako jednoga dana želimo vladati s Njim! Željna sam i nestrpljiva raditi za Gospodina, ali kako da pritom učinim najviše dobra? Crkva bi rado htjela da radim na sajmovima, večerama i zabavama, ali ja to ne mogu činiti i nazivati to radom za Gospodina. Koje su kvalifikacije potrebne za kolporterski rad? Mislim da bih to možda mogla raditi. Objasnite mi tu stvar u potpunosti, jer sam nestrpljiva pomoći u ovom velikom djelu. Sjetite me se u mojoj slabosti pred prijestoljem milosti.

Iskreno vaša sestra,
Gđa V. Roughton – Illinois.
[Kolporterski rad objašnjen je pismom. – Ured.]

Dragi brate Russell,

Mislim da imam pomalo neobičan zahtjev za vas. Znam koliko ste zauzeti, ali vaša mi prošla ljubaznost daje hrabrosti da vam se obratim. Kako su se Svanuća objavljivala, tako smo ih primali i pohlepno čitali – često ih iščitavajući u cijelosti ili djelomično po nekoliko puta – i doista smo ih cijenili. Naša su srca bila ispunjena ljubavlju i hvalom našem Ocu što nam je omogućio da vidimo slavu Njegovog plana i misterije Njegove blagoslovljene Riječi. Posuđivali smo i davali knjige, traktate i Kule više nego što bismo to uopće mogli iskazati, nadajući se da će neka gladna duša na njima pronaći pravu gozbu. Pokušali smo biti revni i vjerni, ali shvaćamo da smo zapravo doživjeli više neuspjeha negoli bilo čega drugog. Otac je bio tako dobar prema nama. Bilo nam je dopušteno prisustvovati Konvenciji u St. Louisu, i to je za nas bio početak boljih dana.

Sada sam otprilike na pola puta u ponovnom čitanju 3. sveska Svanuća. Nisam shvaćala da sam zanemarivala Svanuća, ali sada znam da jesam. Bilo mi je to kao prava gozba, ne mogu to ni izraziti. Mogu samo hvaliti našeg Gospodina što me potaknuo na to ponovno čitanje.

Vidite, sve ove godine čitala sam Kule i Bibliju, a sada, dok ponovno čitam Svanuća, razumijem ih mnogo bolje. Osim toga, u početku nisam ni bila sposobna shvatiti toliko toga odjednom. Kad bih znala prave riječi koje bi potaknule sve čitatelje Stražarske kule da ponovno pročitaju svoja Svanuća, napisala bih pismo za objavu u Kuli i molila ih da, ako cijene istinu i svoj „uzvišeni poziv", nikako ne zanemare ovu privilegiju. Ne bih to nazvala dužnošću, jer je to iznad dužnosti – to je privilegija. Dakle, sada, brate Russell, to je ono što želim da vi učinite, jer vi ćete znati koje su prave riječi koje treba reći. Neka vam Gospodin da ono za što On vidi da vam je potrebno kako bi vas učinio savršenim u Svojim očima.

Zahvaljujemo vam na svoj vašoj ljubaznosti prema nama.

Gđa S. B. Strate – Illinois.

Gospodo,

Pročitao sam tri sveska Milenijskog svanuća s velikim zanimanjem, zadovoljstvom i duhovnom korišću, te sam stoga nestrpljiv saznati jesu li objavljeni još neki svesci nakon 3. sveska, kako je to naznačeno na njegovim stranicama.

[Sada je objavljeno pet svezaka, a planiraju se još dva. – Ured.]

Vrlo bih rado autoru izrazio zahvalnost za veliki duhovni blagoslov koji sam primio proučavajući ove tri knjige, potpuno uvjeren da mi ih je sâm Bog stavio u ruke. Već neko vrijeme tražio sam svjetlo o tim stvarima, a prije nego što sam uopće čuo za ove sveske, već sam neka od iznesenih stajališta usvojio kao svoja. U nadi da će Božji blagoslov i dalje počivati na vašem radu, srdačno vas pozdravljam.

Sa zahvalnošću vaš,

_____ – Engleska.

Dragi gospodine Russell,

Primila sam primjerak Tabernakulskih sjena priložen uz paket traktata. Ne mogu izraziti koliko to cijenim i koliko mi je to pomoglo u potpunijem razumijevanju Božje Riječi. Nad nekim sam dijelovima plakala, posebno nad recima „Moja žrtva" i onima o jarcu za Azazela. Osjećala sam da me taj jarac za Azazela više predstavlja, ali silno želim biti „Gospodinov jarac" te Njegovom milošću postati „pobjednik". Ponekad imam snažnu nadu da bih i ja mogla biti „smatrana dostojnom", što mi daje toliku radost da u tim trenucima mogu trijumfirati nad svakom nepovoljnom okolnošću, dok me, pak, u drugim trenucima poteškoće na putu znaju obeshrabriti. Ipak, zahvaljujem Gospodinu na Njegovoj ljubavi i na tome što mi je omogućio da spoznam te stvari te, uzdajući se u Njegove zasluge, „težim prema cilju".

Stražarske kule moja su najveća pomoć. Smatram ih sve korisnijima kako vrijeme odmiče, a put se čini sve užim. Primila sam i nekoliko korisnih poruka priloženih uz traktate iz londonske podružnice, koje su mi bile vrlo drage. Još uvijek, kada god to mogu, nedjeljom poslijepodne dijelim traktate, ali o samim rezultatima ne mogu puno toga reći. Njih moram prepustiti Gospodinu. Nekolicina kršćana ih je cijenila te su željeli dobiti još, ali mnogi žive na velikoj udaljenosti, tako da te ljude ne viđam i po duže vrijeme. Ali osjećam da je za moje vlastito dobro to što ne vidim neke velike rezultate. Njegova se Riječ neće vratiti prazna, već će ispuniti ono za što je i poslana, pa to sve s povjerenjem mogu prepustiti Njemu.

S ljubavlju u Gospodinu prema svima u Biblijskom domu, s velikom zahvalnošću ostajem vaša u našem Gospodinu Isusu,

_____ – Engleska.

